

דף עא.

עין משפט א.ב.ג. או"ח סימן שעא סעיף ה

ה. ז. ישראל וגר שהיו דרים בחצר^ו, ומת הגר מבעוד יום והחזיק ישראל אחר^ז בנכסיו, אפי' לא החזיק רק אחרי החשיכה אוסר^ח עד שיבטל רשותו כשאר יורש בנכסי אביו^ט. ואם מת משחשיכה, אין המחזיק אוסר, כיון שבהיתר הראשון עומד^י.

עין משפט ד.ה.ו. או"ח סימן שפו סעיף א

א. חצר שהרבה בתים פתוחים לתוכו, אסרו חכמים לטלטל מבתיהם לחצר עד שיערבו^כ, דהיינו שגובים פת מכל בית ובית ונותנים אותו באחד מבתי החצירות^ל, וע"י כך אנו רואים כאילו כלם דרים באותו הבית וכאילו כל החצר מיוחדת לאותו בית.

או"ח סימן שפו סעיף ג

ג. כמו במשפטי ערובי חצרות ושעורו ושאשתו מערבת בשבילו^מ, ושמערבין שלא לדעתו אם אין הבית פתוח אלא לחצר אחת, ושקטן

ו. היינו שערכו ביחד, וע"כ אינו אוסר אלא כשמת הגר מבעוד יום שאז בטל הערוב שעשו, מ"ב אות כ"ו.

ז. אבל אם החזיק אותו ישראל שדר שם, בכל אופן מותר דהרי הוא נשאר יחיד בחצרו. וה"ה אם לא החזיק בזה שום אדם בשבת, מותר דהרי היא דירה שאין לה בעלים.

ח. ולא אמרינן כיון שהותרה בבה"ש מכיון שהיתה ראויה להחזיק בה מבעוד יום והיה ההיתר תלוי ועומד, שלא היה ברור שתהיה מותרת כל השבת, מ"ב אות כ"ח.

והיינו שנכנס ג"כ לדור בה.

ט. כיוורש בנכסי אביו, דמהני ביטול רשותו כמו בסי' שפ"א סעיף ו'.

י. מחמת ערובו של הגר, ואף דכשמת בטל ערובו, בזה אמרינן כיון שהותרה, מ"ב אות ל"א.

כ. ברייתא שבת ו', וה"ה שאסור לטלטל מבית לבית אפי' דרך חלון אסור בלי ערוב, או בתוך המבוי אפי' שהוא מתוקן בלחי או קורה או צורת הפתח, והטעם דגזרו שלא להוציא מרשותו לרשות חבירו כדי שלא יבוא להוציא מרה"י לרה"ה.

ובחצר עצמה מותר לטלטל בכלה בלי ערוב חצרות, ואפי' מחצר לחצר מותר שלא גזרו בזה חכמים וכמ"ש בס"י שע"ב, מ"ב אות ב'.

ל. שעיקר דירתו של אדם במקום שפתו שם.

מ. עיין במ"ב אות י"ד.

יכול לגבותו ואחד יכול לזכות לכולם כך דיני שיתוף מבואות.

הגה: שותפין בסחורה כגון שמן או ביין והיא בכלי אחד א"צ להשתתף בשיתופי מבואות.

דף עא:

עין משפט ב.

או"ח סימן שסו סעיף א

עין לעיל דף עא. עין משפט אות ד.ה.ו.

עין משפט ג.

או"ח סימן שפז סעיף ד.ה.ו.

ד. משתתפין בכל מיני מאכל, אפי' ארבעה או חמשה מיני מאכל מצטרפין למזון שתי סעודות^א שהוא שיעור הראוי אף לאלף בני אדם.

ה. אין מערבין בכמהין ופטירות^ב, ולא בתבלין, ולא בעדשים^ג, ולא בחטים ושעורים, ולא במים לבדם^ד ולא במלח לבדו ואם ערבן יחד מערבין בהם וי"א דוקא שנתן שמן לתוכן^ה, וי"א שמערבין בתבלין^ו.

ו. כל דבר שרגילין ללפת בו הפת שעורו ללפת בו פת הנאכל לשתי סעודות^ז, וכל שאין מלפתין בו הפת, שיעורו כדי לאכול ממנו שיעור ב' סעודות.

ג. משנה כריתות י"ג ובערובין כ"ט.

ס. שאינם באים אלא באקראי ואין דעתו של אדם לסמוך עליהם לא לסעודה ולא ללפתן, אבל דעת הגאון שמערבין בכמהין ופטירות מבושלין, מ"ב אות כ"ג.

ע. היינו עדשים וחטים ושעורים חיין, וה"ה אורז וקטניות יבשים שאין ראויין לאכילה כמות שהן, מ"ב אות כ"ה.

פ. דלאו מזון הוא.

צ. ומיירי באין שיעור בשמן לבדו ויחד עם תערובת המים ומלח יש בהם שיעור ללפת ב' סעודות, מ"ב אות כ"ט.

ק. כיון שראוי לתבל בו האוכל חשוב הוא לערב בו, ושיעורו חצי רביעית, ובשעת הדחק יש לסמוך על המקילין בתבלין, אך יש לזהר לא לערב בפלפלין, מ"ב אות ל'.

ר. ערובין כ"ט.

בשר חי **ש** לא הוי לפתן וצריך שיעור ב' סעודות, אבל בשר צלי הוי לפתן ושיעורו ללפת בו פת לב' סעודות.
 חומץ הוי ליפתן וכן יין מבושל, אבל יין חי לא הוי לפתן ושיעורו בב' רביעיות **ה** וכן שיעור שאר משקין.

עין משפט ד. או"ח סימן שפז סעיף א

א. המשתתפים במבוי צריכים לערב בחצרות **א** כדי שלא ישכחו התינוקות תורת ערוב **ב**, שהרי אין התינוקות מכירים מה נעשה במבוי, וע"כ אם נשתתפו במבוי בפת סומכין עליו גם לחצרות וא"צ לערב גם בחצרות שהרי התינוקות מכירים בפת.

וי"א דאם לא ערבה כל חצר לעצמה אין סומכין על השיתוף **ג** אפי' שעשו אותו בפת, אבל כשכל חצר ערבה לעצמה ואח"כ נשתתפו במבוי ולא ערבו החצרות דרך הפתחים שבין החצרות מותרים להשתמש בחצרות שבמבוי דרך הפתחים שבניהם **ד** שסומכים על שיתוף המבוי במקום ערוב.

ואם ערבו דרך הפתחים שבין החצרות ולא נשתתפו במבוי, מותרות להשתמש החצרות במבוי שסומכים על ערוב החצרות דרך הפתחים שבניהם במקום שיתוף.

הגה: וי"א דסומכים על השיתוף במקום ערוב ואפי' לא נשתתפו אלא ביין, ואף שערובי חצרות לא מועיל כי אם בפת כאן מהני מגו שמועיל

- ש.** כתב בביאור הלכה דהיינו מבושל קצת או מלוח הרבה שנתרכך ע"י המלח.
- ת.** שיעור שתיית שתי סעודות.
- א.** היינו לערב החצרות עם המבוי ולהניחו בחצר כדי שיראו אותו התינוקות ולא ישכחו תורת ערוב, וא"כ מצד ערובי חצרות צריך פת.
- ב.** ויאמרו אבותינו לא ערבו.
- ג.** דשיתוף המבוי אינו מועיל אלא לחבר כל החצרות עם המבוי יחד, אבל לא לחבר הבתים עם החצרות שיהיה מותר להוציא מן הבית לחצר, מ"ב אות ז'.
- ד.** היינו להוציא מחצר לחצר כלים ששבתו בבית, והטעם, דכמו שהשיתוף מחבר לכל החצרות שיהיה מותר לטלטל מהן למבוי, כך מחברין שיהיה מותר לטלטל מזה לזה כי כלם אחד, מ"ב אות ח'.

לשיתופי מבואות ה.

הגה: היום שכל אחד נותן לשיתוף אין עושין אלא שיתוף אחד, ורק בזמן הגמ' שבני החצר לא נתנו לשיתוף רק שבני החצר ערכו ביחד ואחד מבני החצר נתן שיתוף בשביל כלם עשו ערוב ושיתוף¹, והיום אם יעשה גם ערוב וגם שיתוף בכרכה הוי ברכה לבטלה.

או"ח סימן שפז סעיף א

עין משפט ה.

עיינ לעיל עין משפט אות ד.

ה. מ"ב אות ט'.

ו. עיינ במ"ב אות י"ב מה שהקשה הלבוש. וסיים המ"ב דהעיקר שהעולם סומכים על דעה ראשונה שאפי' לא ערבה כל חצר לעצמה אם נשתתפו בפת סומכין עליו וא"צ לערב בחצרות כלל, וטוב לומר בפירוש בשעת הנחת הערוב שמניחו גם לשם שיתוף.